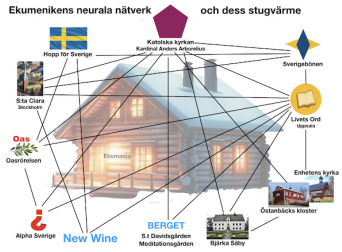
Den nya ekumeniken, dess nätverk och dess lockande "stugvärme"

Spara som PDF

Klicka för större bild

En text om ”den nya ekumeniken” – en allt bredare ekumenik som växer fram mer och mer i undervegetationen via olika nätverk och rörelser. Kopplingsanordningen är ofta hänförelse över ”Traditionen” dvs. Katolska kyrkan, samt upplevelser inom mystik och karismatik som både förför och förleder. Man tar del av varandras ”gåvor och djup”. Man blir inkluderad, uppskattad och får komma med in i ekumenikens ”stugvärme” medan den bibelförankrade tron blir kvar utanför.

Vill du lyssna till innehållet i denna text kan du göra det via spelaren nedan:

Klicka på denna länk för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem ljudfilen till din dator (mp3).

Alla bibelord är citat från Svenska Folkbibeln.

Innehåll

- **Inledning**
  - ”Stugvärmen”
  - Ekumenik
  - Kännedom om villoläror
  - Bakgrund till innehållet
- **Grunda med en bibelförankrad inställning till ekumenik och enhet**
  - Vägen är smal!

    - Ha nu detta i minnet när du läser vidare
- **”Den nya ekumeniken” enligt Peter Artman**
    - ”Ny endräkt”
    - Vem är Peter Artman?
    - Peter Artmans målsättning och avstamp
    - Talande förord av Arborelius och Stanley Sjöberg
    - Jesuiterna är med på ett hörn!
    - Enhet under påven
- **Den nya ekumenikens ”neurala nätverk”**
    - **Inspiratörer och viktiga spelare**
        - Taizé
        - Vassula Rydén
        - Pingströrelsen en nyckelkyrka i den svenska ekumeniken
        - In med alla under påven!
    - **Retreater, mystik och hel- och halvkonvertiter**
        - S:t Davidsgården och Meditationsgården
        - Östanbäcks kloster och Enhetens kyrka
        - Ekumeniska Kommuniteten i Bjärka-Säby
    - Artos & Norma bokförlag
    - Enhetens vänner
    - New Wine
    - Livets Ord
    - Alphakurserna
    - Oasrörelsen
    - Vad förenar i de karismatiska nätverken?
    - Sveriges Kristna Råd
    - Enhet i mångfalden
- **Den nya ekumeniken och dess stugvärme**
    - Vad är då nytt?
    - Att välkomnas in i stugvärmen
- **Artman bekräftar våra farhågor**
- **Hur förleds evangeliska kristna till att gå mot Rom?**
- **”En hjord och en herde”**
- **Läs vidare**

Inledning

”Stugvärmen”

Ordet *stugvärme* är kanske inte bekant för alla, och därför kommer här en liten förklaring. Detta ord *stugvärme* kan man använda när man vill beskriva en varm och trivsam känsla som hör ihop med en mysig, inkluderande och avspänd gemenskap. Stugvärmen kan i viss mån beskriva en sann, bibelförankrad, kristen gemenskap, men just där skall då *agape*, den förbehållslösa kärleken, vara en av hörnpelarna för gemenskapen, bredvid den sanna bibelförankrade tron. Denna agape kan vi endast få av Gud, vi har den inte själva. Stugvärmen kan även finnas i andra sammanhang, men då saknas denna gudagivna agape. I denna text använder jag ordet *stugvärme* med syftning på den inkluderande gemenskap som finns inom ekumeniken. Vill du bli inkluderad där och känna av ekumenikens stugvärme, då skall du lämna kritik mot andra kyrkor och samfund utanför, och vad exakt din kristna tro innehåller är mindre viktigt i den stugvärmen.

Ekumenik

En liten förklaring här också: Ekumenik handlar om en strävan efter enhet och samarbete mellan olika kristna kyrkor och samfund. Ordet kommer från det grekiska ordet *oikoumene* som betyder "hela den bebodda världen". Det innebär att kristna arbetar för att övervinna historiska splittringar för att ”Kyrkan” skall bli **ETT**. I ett sådant arbete läggs helt naturligt många bibelsanningar åt sidan för att de inte skall äventyra enheten.

Kännedom om villoläror

Om du skall förstå min och andras kritik mot ekumeniken, då är det viktigt att du känner till villolärorna inom främst Katolska kyrkan och Trosrörelsen samt har kunskap om vad mystik och karismatik är för något. Du kan fördjupa dig i det via länkarna nedan:

- Om Katolska kyrkan och katolicism
- Om mystik, kontemplation, meditation, m.m.
- Karismatik – sann, sund och biblisk
- Tio villoläror inom Trosrörelsens teologi

Bakgrund till innehållet

När jag studerade den amerikanska rörelsen ***New Apostolic Reformation*** (NAR), The ***Seven Mountains Mandate*** och kopplingen till svenska bönerörelser och andra, då såg jag att ekumeniken är en viktig bit i dessa rörelser;

ekumeniken kanske rent av är ett dolt mål för dessa rörelser. Jag stötte då även på begreppet ”den nya ekumeniken”. Så jag köpte prästen Peter Artmans bok *Ny endräkt* (2009) för att fördjupa mig i ämnet.

Varför jag valde just Peter Artmans bok berodde bl.a. på att han utöver prästtjänsten i Svenska kyrkan även är regional samordnare inom bönerörelsen ***Sverigebönen*** – vilka jag skrivit om tidigare (mer om Artman kommer längre fram). Det är en rörelse som har en idémässig koppling till NAR och The Seven Mountains Mandate i USA. De som verkar inom Sverigebönen verkar också vara mycket öppna för den nya ekumeniken, inte minst via ekumeniska bönemanifestationer. Så man kan fråga sig på vilket sätt t.ex. Sverigebönen och liknande sammanhang bidrar till den nya ekumeniken. Är det en ekumenik som rimmar med Bibelns undervisning? Artmans bok ger oss en mycket bra inblick i detta. Så utöver lite allmänna tankegångar om ekumenik skall jag här dela och kommentera det som framkommer i boken *Ny endräkt*.

Men först skall vi se vad Bibeln har att ge oss för input när det gäller **enhet**; vad Bibeln säger oss om enhet är mycket viktigt att begrunda innan man ger sig in i de ekumeniska strävandena och sammanhangen.

Grunda med en bibelförankrad inställning till ekumenik och enhet

Vägen är smal!

Jag börjar med detta bibelord från Jesus som vanligen förbises helt och hållet när man talar om ekumenik och enhet:

> Matt 7:14: ”Men den port är trång och den väg är smal som leder till livet, och det är **FÅ** som finner den.”

Observera nu särskilt att vägen till det eviga livet hos Gud är **smal** och att det är **få** som finner den. Hur många är då ”få”? Det grekiska ordet i Nya testamentets grundtext är *oligos* och det kan man översätta med just ”få” eller faktiskt ”ynkligt lite”. Och med tanke på att Jesus även ställde den

retoriska frågan om han alls skulle finna tron på jorden när han kommer tillbaka, då skall vi nog tolka ”få” i bibelversen ovan som inte många alls, det vill säga ytterst få.

> Luk 18:8: ”Men ska Människosonen finna **tron** på jorden när han kommer?”

Observera att ”tron” här står i bestämd form (även i grundtexten), så detta handlar inte om tro i största allmänhet, utan om den sanna evangeliska tron.

En definition är att ”få” kan tolkas som runt 5% av ett antal. Vi är drygt 8 miljarder människor på jorden idag (dec 2025). Om vi räknar 5% på det så blir ”få” av jordens befolkning ändå 400 miljoner människor. Är den smala vägen då lika med den Katolska kyrkan som har 1,4 miljarder medlemmar? Är den smala vägen de karismatiska kyrkorna som har runt 500 miljoner medlemmar? Är den smala vägen de lutherska kyrkorna som har uppåt 90 miljoner medlemmar? Nej, så kan vi så klart inte räkna. Sanningen är troligen att antalet kristna som just nu vandrar på den smala vägen rent av är lägre än vad någon av dessa kyrkogrupper har medlemmar. Men det kan nog finnas en del ”smala-vägen-vandrare” i de flesta samfund, men allra flest där man har en evangelisk och bibelförankrad tro. Dessa troende är ”få” i förhållande till jordens befolkning. Så ***Guds församling*** (ordet ”kyrka” finns inte i Bibeln) skall vi se som alla de kristna som är omvända, som i sitt hjärta böjt sig inför Gud och är kvar där som barn inför Honom. Dessa Guds barn har också en tro som är i linje med hela Bibeln, och en tro som innebär en enkel och levande gemenskap med Jesus/Gud. Bland **just dessa troende** kan vi förvänta oss den enhet som Jesus bad om, särskilt när det råder förföljelse. Varför jag resonerar så hoppas jag att du skall förstå av det som jag går igenom fortsättningsvis. Det kan här vara värt att minnas detta bibelord från Jesus:

> Matt 18:3: ”Om ni inte omvänder er och blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket.”

Ett annat bibelord att ha med sig när man skall fundera över ekumenik är detta från aposteln Paulus:

> Gal 1:8: ”Men även om vi själva eller en ängel från himlen skulle ge er ett annat evangelium än det vi har predikat, **så ska han vara under**

förbannelse.”

Som du ser här är Paulus inte nådig mot dem som kom med ett falskt evangelium. Exakt det hade hänt i Galatien. Några hade dykt upp där och sagt att det evangelium som Paulus predikade inte var nog för frälsningen; männen behövde även omskära sig om de skulle bli frälsta enligt dessa falska förkunnare. Utifrån detta måste vi inse allvaret med villoläror som lägger till något till Bibelns evangelium, som drar ifrån något, eller som korrumperar evangeliet på något annat sätt. Om Paulus uttalade en förbannelse över dessa som ”bara” ville lägga till omskärelsen, då är det lätt att inse att vi inte kan ha ekumenik med dem som har ett förvanskat evangelium, det rimmar inte med Bibelns vägledning. Paulus säger väl just det i dessa bibelord:

> Rom 16:17-18: ”Jag uppmanar er, bröder, att ge akt på dem som vållar splittring och kan bli er till fall, **i strid mot den lära som ni har fått undervisning i. Vänd er bort från dem**."
>
> 2 Tess 3:6: “Bröder, vi uppmanar er i vår Herre Jesu Kristi namn **att hålla er borta från varje broder som lever oansvarigt och inte följer den undervisning som de fått av oss**.”
>
> Heb 2:1: "Därför måste vi så mycket mer ta vara på det vi har hört, så att vi inte driver bort med strömmen."

Nu kan ju en del hävda att det är vi som är emot den nya ekumeniken som vållar splittring, och det stämmer ju ett visst avseende, men faktum är att den nya ekumeniken i sig är det som inlett just denna splittring. Vi måste också förstå att det finns en splittring som är rätt, och det är den som uppstår när kristna värnar om en bibelförankrad tro. Jesus själv sa ju att han hade kommit med splittring:

> Luk 12:51: ”Tror ni att jag har kommit för att skapa fred på jorden? Nej, säger jag er, inte fred utan **splittring**.”

Paulus skrev även att vi skall nå fram till ”*enheten i tron*” (Ef 4:13), det är slutmålet för Guds sanna barn. Alltså kan inte enhet bygga på känslor, erfarenheter eller upplevelser, inte heller på särskilt prioriterade kristna värdefrågor. Men tyvärr grundas ofta ekumeniken på just sådana ting idag.

Ha nu detta i minnet när du läser vidare:

- Jesus sa att det är **få** som finner den smala vägen, alltså den sanna tron.
- Jesus antydde att **tron** kommer att vara mycket sällsynt när han kommer tillbaka.
- Paulus förbannade dem som kom med ett förvanskat evangelium.
- Paulus uppmanade oss att **vända oss bort från** dem som kommer med ett förvanskat evangelium.
- En äkta kristen enhet kan **enbart** byggas på en sann, bibelförankrad och gemensam tro, inte på känslor, erfarenheter, upplevelser, inte heller på några särskilt prioriterade kristna värdefrågor.

”Den nya ekumeniken” enligt Peter Artman

“Ny endräkt”

Mycket av det jag tar upp här är alltså sådant som kommit till mig när jag studerade NAR och The Seven Mountain Mandate*,* samt efter att ha läst Peter Artmans bok *Ny endräkt* (”endräkt” betyder ”enighet”, ”samförstånd”, ”harmoni”). Boken ger en slags resumé över ekumeniken i Sverige så som den ser ut idag – även om boken kom ut 2009. Boken är också som en lovsång till denna nya ekumenik; ingen som helst kritik riktas mot någon av alla de personer, församlingar eller sammanhang som Artman lyfter fram i boken – förutom mot tidigare ärkebiskopen K. G. Hammar. Skall jag spetsa till det ordentligt så utgör Artmans bok i många stycken en uppslagsbok över avfallet i svensk kristenhet, en uppslagsbok över ”avfallets ekumenik” (boken har en uppslagsdel i slutet). Men som alltid finns det delar i boken som jag kan hålla med om, även om det är en mycket liten del. Det riktigt farliga är när villfarelse blandas med sanning, och så är det med denna bok.

Vem är Peter Artman?

Artman är idag (dec 2025) präst på Orust i Svenska kyrkan, men även regional samordnare för *Sverigebönen*, vilket jag skrivit om tidigare. Artman kan ses som en av flera frontfigurer för ”den nya ekumeniken” i vårt land, och det märks – utöver hans bok – på att han dykt upp i minst ett par artiklar i tidningen Dagen som berör just denna nya ekumenik. Jag skall därför göra en genomgång av vad han förmedlar via sin bok *Ny endräkt*. Via Artman får vi alltså en resumé av ekumenikens utveckling och nätverk i Sverige, och vi får en inblick i – ibland bakom kulisserna – vilka som är och har varit de främsta förespråkarna och kämparna för den nya ekumeniken. Jag anger direkt i texten sidhänvisningar till

Artmans bok.

Det kan vara bra att känna till att Artman själv skriver (s.25-27) att han känt sig bekväm med både högkyrkligheten i Svenska kyrkan, med Trosrörelsen, Torontoväckelsen, Vineyard, Hillsong, Taizé, retreater, och med katolsk religion och helgon. Han vill liksom få del av russinen ur alla dessa kakor på ekumenikens kakfat (s.30).

I Artmans skrivande tycker jag mig se att han inte tycker att Svenska kyrkans skiljande från staten var bra. En sådan åsikt ligger ju i linje med The Seven Mountian Mandate-teologin och som *Sverigebönen* låtit sig inspireras av – ett sammanhang där alltså Artman är regional samordnare.

En speciell sak som jag gör ett särskilt stopp inför i boken, är att Artman skriver att Jesus ”*fick* ***ärenamnet*** *Kristus*” och att han ”***kallas*** *Herren*”. Observera snedglidningen i dessa påståenden. Bibeln säger oss istället att Jesus **ÄR** Kristus och att han **ÄR** Herren! Att förminska detta kan vara början på en resa ut i mycket allvarligt avfall från Bibelns Jesus.

Peter Artmans målsättning och avstamp

Artman tog ett helt år på sig att besöka andra ”fållor” utanför den han vanligen är verksam i för att få underlag till sin bok. Hans målsättning med boken är att positivt skildra det skeende av gränsöverskridande andlig gemenskap som rör sig mot allt större enhet i den så kallade kristenheten. Avsikten är också att beskriva de sammanhang, kontaktytor, ledargestalter som bär på en vision och har en strävan mot denna nya enhet.

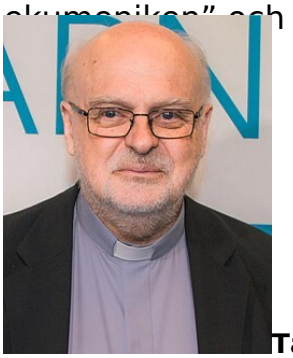
Artman tar med ett citat som skall beskriva äkta kristendom inom den nya ekumeniken:

> ”Vad som lärs överallt, alltid och av alla.” (s.19)

Detta är så klart en mycket tveksam definition av den sanna bibelförankrade tron. Mängden avgör **inte** vad som är rätt, snarare är det fåtalet som gör det. Minns vad Jesus sa om den smala vägen. Artman nämner även respekten för ”Traditionen” som han stavar med stort ”T”. Detta syftar så klart på den tradition av bibeltolkningar, ritual och liturgi som Katolska kyrkan främst vilar sin teologi mot. Det är en enhetssträvan inom dessa ramar som han vill förmedla med boken – en strävan i vilken t.ex. *Taizérörelsen* varit en föregångare. Enhetstecknet är

enligt honom *eukaristin* (s.19). Viktiga ”mötesplatser” för detta enhetssträvande är dels den kontemplativa andligheten och dels den karismatiska andligheten (s.20).

Hur som helst, Peter Artmans bok ger en mycket bra överblick över ”den nya ekumenikan” och därför är den värd en genomgång här i BibelFokus.

Talande förord

En sak att notera när man öppnar Artmans bok, det är att den katolska kardinalen i Sverige, ***Anders Arborelius***, har skrivit ett av de två förorden. Bara det är högst anmärkningsvärt! (Arborelius var tidigare biskop för den Katolska kyrkan i Sverige men blev 2017 utsedd till kardinal.) Pastorn ***Stanley Sjöberg*** – som ju rörde sig ledigt mellan olika teologiska villfarelser – har skrivit det andra förordet. Det känns inte heller särskilt upplyftande.

Anders Arborelius säger bland annat detta om den inre mystiken i sitt förord:

> ”Resan inåt är den längsta resan… Under hela vårt liv kan vi tränga allt djupare in i denna inre Verklighet… Fler och fler kristna från de mest skiftande traditioner har i vår sekulariserade tid förstått, att de måste bli hemmastadda i denna inre borg… **Utifrån denna inre enhet är det sedan lättare att också söka sig till den yttre enheten med kristna från olika kyrkor och samfund**.”

Det Arborelius säger här är exakt det som jag och flera andra varnat länge för: att mystiken leder till ett ekumeniskt **avfall** från den sanna evangeliska tron. Den Katolska kyrkan tycks medvetet använda mystiken som ett medel för att liksom ”fånga in” alla evangeliska kristna. Jesuiterna använder också mystiken som ett verktyg, det är ju från jesuiternas grundare ***Ignatius av Loyola*** som den *ignatianska spiritualiteten* ***Andliga övningar*** kommit. Och infångade har många blivit! Artman skriver att:

> ”Många är de präster och pastorer, i Svenska kyrkan och i frikyrkan som i honom [kardinal Arborelius] ser sin **andlige** biskop.” (s.66)

Inte förvånande, men allvarligt! Och Arborelius har själv sagt:

> ”Protestanterna i Sverige söker sig mer till oss än vi till dem… Vi lever i en omställningsperiod inom ekumeniken.” (s.66)

Stanley Sjöberg säger bland annat detta i sitt förord i Artmans bok:

> ”Det som fascinerar i läsningen är den bredd av kärlek och **tolerans som uttrycks för den mångfald som ändå finns,** vid sidan av de historiska kyrkorna i vårt land… Förhoppningen är att det som skildras [i boken] också ska medverka till att befria [!] karismatiker och medlemmar i frikyrkorörelserna från oron och ängslan över att gemenskapen nu fördjupas med både katolska och ortodoxa kyrkomedlemmar… Peter Artman har med den här boken satt upp **en tydlig vägskylt** för svensk kristenhet i vår tid!”

Hur rimmar denna ”tolerans” med Jesu ord om att vägen är smal? Inget vidare alls! Tolerans innebär ju i praktiken att man inte är så noga med om teologin är i linje med Bibeln. Hur som helst är det i den riktningen Stanley Sjöberg tyckte att Artman stakar ut vägen med sin bok.

Jesuiterna är med på ett hörn!

Tidigt i boken (s.15) får vi veta att Artman fått viss hjälp av jesuiterna när han skaffat material till bokens innehåll. Även detta är högst anmärkningsvärt. Jesuiterna startades ju av Ignatius av Loyola för att bekämpa Reformationen, och jag har inte förstått det som att jesuiterna skulle ha lagt det strävandet på hyllan.

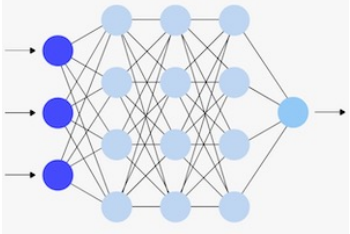
Enhet under påven

Enligt Artman var det den Helige Ande som gjorde så att den Katolska kyrkan började öppna sig för ekumeniken (s.39). I det långa loppet är målet för denna ekumenik enhet under påven, organiserad inom den Katolska kyrkans väggar och dess hierarkiska organisation (s.40-41). Vägen dit går via dialog och utbyte av

”gåvor och sanningar”. Enligt den Katolska kyrkan är inga andra ”kyrkor” riktiga kyrkor, det är endast i den Katolska kyrkan som Jesu ”enda kyrka” förverkligas (s.45). Här skall man minnas att Katolska kyrkan aldrig raderar några av sina dogmer; nya dogmer kan tillkomma, men gamla tas inte bort. Därför leder inte dialogen till att Katolska kyrkan ändrar på sin tro, istället är det alla andra kyrkor som måste in under de katolska dogmerna. Och i dialogen med Katolska kyrkan fördjupas då protestanternas förståelse av de katolska sakramenten och liturgin, enligt Artman (s.48).

Artman nämner ***Walter Kasper***, en tysk kardinal och chef för *Påvliga rådet för främjande av kristen enhet*. Denne Kasper säger att den Helige Ande är emot fraktioner, enligt Artman (s.48). Nej, det kan inte Guds Ande vara, för vi minns vem det var som låg bakom splittringen vid Babels torn, alltså Gud, och vi minns vad Jesus sagt, att han inte kommit med fred utan med splittring (Luk 12:51). När kristenheten avfaller och bygger sina ”Babels torn”, då kommer Gud med väckelser som splittrar. Detta gör han för att vi skall fortsätta att söka Honom och Sanningen. Läs gärna (eller lyssna till) min text *Babels torn i vår tid*.

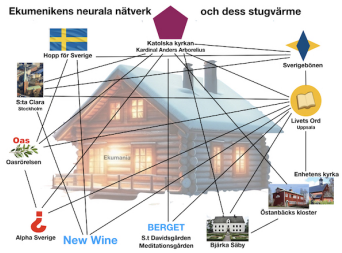
Den nya ekumenikens ”neurala nätverk”

Ett *neuralt nätverk* är i datorvärlden en slags struktur i en programvara som försöker efterlikna hur hjärnan lär sig saker. Det består av många små “noder” (neuroner) som är kopplade till varandra i flera lager. Varje nod tar emot information som den bearbetar och skickar vidare resultatet till en annan nod. Neurala nätverk utgör grunden till de flesta AI-tjänster idag.

Kan man då jämföra den nya ekumeniken med ett neuralt nätverk? Kan man jämföra ekumenikens kunskapsuppbyggande med hur artificiell intelligens arbetar? Ja, på sätt och vis. För i de olika ekumeniska ”noderna” har man samlat på sig särskilda kunskaper och ”gåvor” som man använder och bearbetar. Sedan påverkar de olika ”noderna” varandra så att de gemensamma kunskaperna ökar och band knyts allt tajtare. Man utbyter uttryckssätt som t.ex. sånger, ritual, liturgi, etc, och man utbyter erfarenheter och upplevelser. Det blir lite som i artificiell intelligens där kunskapsnivån och förmågan ökar allteftersom. Men detta behöver på inga sätt betyda att dessa kunskaper och upplevelser är rätta

eller bra. Kunskaper kan ju vara felaktiga och vilseledande, och kunskap kan ofta vara ett allvarligt hinder för att man som kristen skall kunna leva så som Gud vill. Även upplevelser och känslor kan vara vilseledande. Kunskap kan leda till att man tar Guds plats och gör sig mer och mer oberoende av Gud – minns här frukten från Kunskapens träd och ursynden i Edens lustgård: ”ni blir som Gud”! Att vinna kunskap kan vara vanskligt och blåsa upp till högmod.

Klicka för större bild

Jag har gjort en skiss över en del av den nya ekumeniken i Sverige. Där har jag tagit med några spelare och sammanhang som kan jämföras med noder i ett neuralt nätverk. Självklart finns det fler ”noder” i ekumenikens ”neurala nätverk” än de jag tagit med.

Nedan följer nu information som förklarar en del av kopplingarna i denna bild.

Inspiratörer och viktiga spelare

Taizé

Artman skriver om Taizérörelsen, en kommunitet startad av

protestanten ”broder Roger” 1949, tillsammans med manliga medlemmar från både protestantiska kyrkor och Katolska kyrkan. I denna kommunitet ville man dra nytta av båda sidors andliga ”tillgångar” (s.57). Bröderna skulle dessutom leva i celibat.

Med tiden blev Taizé en viktig inspirationskälla inom ekumenik, klosterliv och mystik och började locka till sig utomstående i stora skaror. Främst ungdomar från olika delar av Europa sökte sig till Taizé för att uppleva andligheten där. Bröderna i kommuniteten ville med dessa samlingar sprida försoning mellan kyrkorna.

Vid en ekumenisk samling i Rom tillsammans med påven Johannes Paulus II uttryckte broder Roger, som också närvarade:

> ”Jag fann min egen identitet som kristen genom att **i mitt inre** försona min ursprungliga tro med den Katolska kyrkans tro och mystik utan att bryta med någon.”

Här ser vi ännu ett exempel på hur den inre mystiken kan förleda. Och helt klart har Taizé därför bidragit till att öppna upp många kristna för katolsk religion eftersom mycket av det andliga livet vid kommuniteten i Taizé präglas av just katolicism och mystik.

Under en kvällsbön 2009 klev en kvinna fram och stack en kniv i broder Roger som dog nästan omedelbart. Många har undrat om broder Roger i smyg hade konverterat till katolicismen, men det var ändå lite överraskande när kardinal Walter Kasper förrättade begravningen och samtidigt en katolsk mässa. Broder Roger hade dessutom en tid före sin död utsett sin efterträdare, det blev den tyske **katoliken** broder Alois (s.57-58).

Saknar man kunskaper om vad katolsk religion innebär kan man kanske tycka att det som kommit från Taizé är fint, men om man är insatt i katolicism och känner till hur mycket den har präglat Taizé, då känns det inte särskilt rent med inspirationen därifrån. Här kanske det kan vara på sin plats att nämna att Taizé – liksom Katolska kyrkan – också haft problem med sexuella övergrepp, något som både tidningen Dagen och Svenska kyrkans tidning skrivit om. Jag har tidigare skrivit om att *bikten* kan vara en orsak till att man inte får bukt med sådana här övergrepp inom Katolska kyrkan och i andra sammanhang som har en liknande bikt. Celibatet kan också ha en del i detta.

Vassula Rydén (d 2024)

Detta var en mycket obehaglig kvinna som jag själv känt mycket olust inför. Artman kallar henne ändå för en ”profetröst om enheten” (s.61) och ”profetkvinna” (s.78). Vassula härstammade från Egypten, hon var

döpt i den Grekisk-ortodoxa kyrkan, hon gifte sig med en svensk diplomat, och bosatte sig senare på Rhodos. Det obehagliga med Vassula är att hon sa sig ha fått upprepade besök av ”sin ängel”. Denna ängel, som hade namnet Daniel, ledde Vassulas **hand** till att skriva olika budskap till kristenheten. Detta är något som i ockulta kretsar kallas för ”automatskrift” och är absolut inte förankrat i Bibeln. Detta skrivande, under ängelns ledning, resulterade i en mängd böcker som fick namnet *Sant liv i Gud*. Inte helt förvånande handlar budskapet från denna främmande andevarelse om *försoning och enhet*, och budskapet riktar sig till kristenhetens alla olika grenar (s.62). Vassula sa sig förmedla bland annat detta budskap från Jesus:

> ”Kristus har sagt till mig att det är hans högsta önskan att östkyrkan och västkyrkan skall börja samverka igen…
> Ortodoxa! Katoliker! Protestanter! Alla är ni Mina! Ni är alla ett i Mina ögon. Jag gör ingen skillnad… Jag har aldrig velat ha Min kropp uppdelad… Säg till den heliga Stolen [påven] att det är Jag som sänder dig till dem… Eukaristin är Min kyrkas liv, denna kyrka som Jag själv givit er… Hur länge skall Jag behöva dricka splittringens bägare…”
> (s.63)

Det är mycket i Vassulas budskap som går på tvärs med Bibelns undervisning. Och kom särskilt ihåg detta: Om någon säger sig ha fått budskap direkt från Jesus, då blir ju dessa budskap i praktiken helt i nivå med Bibeln – om de hade varit sanna. Det är detta som är så förrädiskt med denna typ av påståenden, och Bibeln säger ju dessutom att vi inte kan gå utöver den; Bibeln är fullständig som den är:

> 2 Joh 1:9: ”Den som inte förblir i Kristi lära utan **går utöver den**, han har inte Gud.”
>
> Jud 1:3: ”Mina älskade, trots min stora iver att skriva till er om vår gemensamma frälsning fann jag det nödvändigt att skriva och mana er fortsätta kämpa för **den tro som <u>en gång för alla</u> har överlämnats åt de heliga**.”

Pingströrelsen **en nyckelkyrka inom den svenska ekumeniken**

Enligt den katolske kardinalen Anders Arborelius möts nu för tiden den Katolska kyrkan av mycket sympati från Pingströrelsens håll; Arborelius ser Pingströrelsen

som en nyckelkyrka inom de ekumeniska strävandena (s.67). Ett exempel på denna öppenhet inom Pingst är att Smyrnakyrkan i Göteborg (nu kallad Frihamnskyrkan) vid ett pingstfirande hade bjudit in Arborelius att medverka. Denna katolska kardinal har blivit poppis i Sverige; han har inte bara medverkat inom Pingströrelsen utan även på konferenser hos Alpha, Vineyard, Livets Ord, Oasrörelsen, och andra (s.67).

In med alla under påven!

Som kardinal måste Arborelius stå för **alla** katolska dogmer (varav mycket är villoläror), och detta ser man alltså helt förbi i de sammanhang som jag nämner i denna text. Och självklart vill Arborelius att alla andra kyrkor och samfund skall komma in till lydnad under påven, något han uttryckte i en intervju med tidningen Dagen:

> ”Det måste finnas en synlig enhet med ett tydligt överhuvud. Petrusämbetet helt enkelt [påven]… Vi kan se att bröder och systrar från andra kyrkor och samfund också ser påven som ett profetiskt tecken på den fullkomliga enhet, som vi alla ber och längtar efter.” (s.68)

och hel- och halvkonvertiter

På 90-talet gick Göteborgs och Skara stift (Svenska kyrkan) samman och anställde ***Magnus Malm*** för att han skulle börja hålla retreater för deras anställda (s.74). Många av dessa retreater hölls på Skara stifts själavårdsinstitut *Lilleskog* utanför Alingsås. Det Magnus förmedlade var ***jesuitisk mystik*** som har sitt ursprung hos Ignatius av Loyola, jesuiternas grundare. Efter en tid kom Katolska kyrkan med i detta arbete och Magnus Malm hade då en halvtids anställning inom Katolska kyrkan.

Utanför Rättvik ligger ***S:t Davidsgården*** och ***Meditationsgården***, båda verksamheter inom ***Stiftelsen Berget*** som vuxit fram ur Svenska kyrkans

stiftsgård i Rättvik. Idag står Berget som en självständig stiftelse. S:t Davidsgården är en retreatgård, byggd endast för retreater. Och på Meditationsgården lär man ut ”kristen” djupmeditation enligt za-zenmetoden som är en del av buddismen. Inom Berget frodas också den nya ekumeniken, och där hittar man både protestanter och katoliker. En huvudperson har genom åren varit ***Per Mases*** (d.2010), morbror till ***Joakim Lundqvist*** som tidigare var för ledare för Livets Ord i Uppsala. Lundqvist har själv varit på retreat på Berget tillsammans med ungdomsgrupper från studentrörelsen ***Ny generation*** som startades av Livets Ord. Även andra ledare för Livets Ord har varit på Berget för att delta i retreater (s.76-77). År 2015 konverterade flera av ledarna på Berget till katolicismen. Och det är säkert inte obekant för dig att Livets Ords grundare Ulf Ekman konverterade till katolicismen 2014. Mystiken är helt uppenbart en förrädisk väg som ofta leder bort från den bibelförankrade evangeliska tron till förmån för en katolsk tro.

Östanbäcks kloster och ***Enhetens kyrka*** är ett annat tillhåll för den nya ekumeniken och mystiken där katolsk tro frodas – trots att Svenska kyrkan är huvudman. I klostret bor ett antal munkar som lever enligt katolsk benediktinsk ordning. Vid invigningen av Enhetens kyrka närvarade bland annat kardinal Anders Arborelius (då biskop). Arborelius och även Ulf Ekman har varit frekventa besökare i Östanbäck. Flera kända personer i svensk kristenhet har i ett upprop uttryckt sitt stöd för klosterlivet och vägen till kontemplation, som t.ex. Ulf Ekman, Peter Halldorf, Berit Simonsson, Carl-Olof Hultby, mfl. Munkarna vid Östanbäcks kloster ansvarar varje år för ”Stillhetens Oas” under Oasrörelsens sommarmöten (s.78). Caesarius Cavallin ledde under många år Östanbäcks kloster, men 2016 konverterade även han till katolicismen och blev senare prästvigd i Katolska kyrkan. Caesarius menar inte överraskande att den nya ekumeniken leder till Rom (s.82); han är ännu ett exempel på hur mystiken kan vilseleda in i den katolska religionen.

Ekumeniska Kommuniteten i Bjärka-Säby är en gemenskap av människor som vill stödja varandra till att gå en gemensam väg i Kristi efterföljd – menar de. De håller till i slottet Nya Bjärka-Säby som ägs av Pingstkyrkan Linköping. Medlemmarna tillhör olika kyrkor och en av kommunitetens viktigaste kallelser är att på bönens väg utforska och synliggöra den kristna enheten. ***Peter Halldorf*** var länge föreståndare för kommuniteten men lämnade det uppdraget 2007. Nattvarden på Bjärka-Säby är en *eukaristi* som firas enligt koptisk ritual (koptiska kyrkan är den orientaliska ortodoxa kristna kyrkan i Egypten). Man svingar rökelsekar och kysser ikoner (s.94). År 2007 var ett stort antal präster och pastorer samlade på slottet under temat: ”*Vad skall **jag göra** för att **vinna** evigt*

liv?” (s.96). Den frågan är helt felställd och andas ju lagiskhet. Frågan borde istället i evangelisk anda ha varit: *Vad har **Gud gjort** för att jag skall **få** evigt liv?* Vid ett annat tillfälle tog Ulf Ekman med sig pastorer knutna till Livets Ord till en samling på Bjärka-Säby när tidigare påvens predikant, kardinal Raniero Cantalamessa, var där.

Jag kan personligen tycka att det är tragiskt att se den personlighetsförvandling som Peter Halldorf genomgått, från att ha varit en vanlig ungdomspastor inom Pingströrelsen till att idag gå omkring i långt skägg och koptisk munkkåpa. Vad jag förstått är denna personlighetsförvandling resultatet av Peter Halldorfs sökande i ökenfädernas spår i den egyptiska öknens kloster. Där fick han uppleva något som man kan tolka som ”ett andra andedop”, men vad exakt det var som *egentligen* låg bakom den upplevelsen, det är en relevant undran när man begrundar Peters personlighetsförvandling och teologiska inriktning idag. Peter Halldorf är ytterligare ett exempel på hur mystiken kan leda till en öppenhet för den katolska religionen (och den ortodoxa).

Peter Artman ser **retreater** som en ”förgård till klosterliv”. Det bekräftar återigen det jag och många andra varnat för: att mystik kan leda till en öppenhet för den katolska religionen, ibland till konvertering, men även till klosterliv. Jag själv har sett detta på ganska nära håll. Men vi ser detta även i t.ex. Peter Halldorf och Ulf Ekmans son Benjamin Ekman, som även han konverterat till katolicismen och blivit munk. Så tragiskt! Men jag kan föreställa mig att det inte har varit lätt att växa upp inom Livets Ord och att ha Ulf Ekman till pappa. Ibland tycks det som att de som går i kloster flyr undan något. **Peter Artman skriver också att man inom dessa kommuniteter, kloster och retreatplatser ser reformationen som ett avslutat kapitel, den var ett misslyckat projekt, ett provisorium som gav dålig frukt!** Detta är åsikter som ser ut som om de vore tagna direkt från Katolska kyrkan, och nu söker därför dessa hel- eller halvkonvertiter sina rötter i just den Katolska kyrkan och innesluter påven i sina dagliga böner. (s.99)

Artos & Norma bokförlag

Artos förlag startades 1978 av den svenskkyrkliga prästen **Per Åkerlund**. Målsättningen var att ge ut böcker med inriktning på bön och spiritualitet. År 1996 gick Artos samman med Norma bokförlag och bildade Artos & Norma bokförlag. Inriktningen inom Artos-delen är böcker som bland annat handlar om katolsk tro, ortodox tro, helgon och mystik. Ett exempel på utbudet kan du se via denna länk. Föraktfullt säger Per Åkerlund följande om de små frikyrkoförsamlingarna i en debattartikel i tidningen Dagen:

> ”den andligt högmodiga lilla rättroende frikyrkoförsamlingen kallnar i sitt lilla rum.” (s.86)

Det är mycket förakt i den meningen! Istället ser Åkerlund sanningen i den breda vägens kristenhet: ”*vad som lärs överallt, alltid och av alla”.* Men i ordet ”alla” är då inte ”den andligt högmodiga lilla rättroende frikyrkoförsamlingen” inkluderad så klart. Målet för de övriga är gemenskap med påven i Rom, en synlig enhet som gestaltas i ”eukaristins sakrament”, där man även ser Petrusämbetet (påven) som ett ”enhetens sakrament”(s.85-88). Kom ihåg att Jesu smala väg **inte** går parallellt med den breda vägen!

Enhetens vänner

Under 2007 bildades gemenskapen ***Enhetens Vänner*** och en hemsida sattes upp (den finns inte aktiv idag, men kan hittas i Internet Archive). Initiativtagare var bokförläggare Per Åkerlund och katoliken Per Beskow som även involverade ärkebiskop Gunnar Weman, Anders Arborelius, jesuiten Ulf Jonsson, Peter Halldorf, mfl (s.86). Enhetens Vänner beskrev sig själva på sin hemsida:

> ”Enhetens vänner är en gemenskap av människor i Svenska kyrkan och frikyrkorna, den katolska kyrkan och de ortodoxa/orientaliska kyrkorna som vill fördjupa sin kunskap om apostolisk tro med **det yttersta målet att nå synlig gemenskap genom att vi alla fullt ut kan dela eukaristin**”

Den 25 september 2013 kunde man läsa följande på deras hemsida:

> ”Frågan om **en universell religion** kan verka lite naiv, ungefär som Bart Simpsons ’jul är den tid när alla religioner gemensamt tillber Jesus Kristus’. Men är det verkligen så att tanken på en universell religion måste vara naiv och dödfödd? Mohandas Gandhi, djupt troende hindu, ansåg sig även vara kristen, jude och muslim. Han ansåg att **alla religioner var sökande efter vägen till den enda sanna guden**. Där var han nog något på spåren. Finns det något som kännetecknar alla religioner, och som på något sätt kan ses som en gemensam grund?”

Som du kan förstå är Jesu ord nedan långt ifrån tankegångarna på Enhetens vänners webbsidor:

> Joh 14:6: ”Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig.”

New Wine

Rörelsen New Wine startades 1989 i England av den anglikanske biskopen ***David Pytches*** som var starkt influerad av Vineyard-rörelsens grundare ***John Wimber***. Pytches skrev t.o.m. en bok med titeln *John Wimber: a tribut*, alltså en hyllningsbok till John Wimber. Wimber influerade även flera av de s.k. apostlarna och profeterna inom det mycket bedrägliga nätverket *New Apostolic Reformation* (NAR).

New Wine har sedan många år tillbaka en svensk avdelning. Kurser, seminarier och konferenser hålls årligen på flera håll i landet. Rörelsen kan ses som en variant av ***Toronto-väckelsen,*** som ett ”Toronto Light”. New Wine har bjudit in amerikanska villolärare som t.ex. Randy Clark, Heidi Baker och Bill Johnson – alla tre starkt påverkade av både Toronto-väckelsen och trosförkunnelsen.

Prästen Carl-Erik Sahlberg (d.2021) kan sägas vara den som verkligen satte ***S:ta Clara kyrka i Stockholm*** på kartan, han var också en del av New Wine-rörelsen i Sverige (s.127). S:ta Clara har till sina samlingar bjudit in talare som t.ex. Ulf Ekman, Anders Arborelius och Bill Johnson från Bethel Church.

Vid New Wines konferens i Malmö 2011 var Randy Clark inbjuden. Denne Clark hade kopplingar till Kenneth Hagin och Rodney Howard Browne och blev en nyckelfigur bakom Toronto-väckelsen. Hans huvudbudskap i Malmö var att alla kristna rörelser har bidragit med något gott till Kyrkan, och därmed skall vi ta vara på det goda som kommit ur alla rörelser och se på varandra som syskon i tron – Trosrörelsen, Ortodoxa kyrkan och Katolska kyrkan inkluderade. Det som fungerar som det sammanhållande klistret i denna nya enhet är alltså inte Sanningen utan istället de andliga manifestationer och upplevelser som inte minst har en koppling till Toronto-andligheten. Mer om det längre fram.

Livets Ord

Församlingen Livets Ord i Uppsala har haft en stor roll i den nya ekumeniken, inte minst när Ulf Ekman var föreståndare (innan han blev katolik på riktigt). Ekman

riktade som föreståndare in församlingen mer och mer mot Katolska kyrkan. Anders Arborelius har varit inbjuden som talare och vid ett annat tillfälle tog Ulf Ekman med sig pastorer, knutna till Livets Ord, på en studieresa till Rom. Livets Ord har även anordnat studieresor till Rom för sina medlemmar. Peter Halldorf har också han varit inbjuden till Livets Ord.

Alphakurserna

In the Vatican: Alpha speaker Nicky Gumbel is presented to the Pope, who has called for a 'new evangelisation', at the end of a General Audience in the Papal Audience Chamber in February.

Gumbel hos påven Johannes Paulus II

Att Alphakurserna bidrar till ekumenikens utbredning visar inte minst en artikel i tidningen Dagen den 14 oktober 2025 med rubriken *Informell ekumenik frodas som bieffekt av Alpha*. Informell ekumenik är just vad den nya ekumeniken är. Och att Anders Arborelius 2006 (då var han katolsk biskop, idag kardinal) invigde Alpha Sveriges konferens i Sollentuna säger väl något om att Alpha odlar en ekumenik över gränser som inte ligger i linje med Bibelns undervisning.

Den engelska prästen Nicky Gumbel är den som utvecklade Alphakurserna, och han fick t.o.m. den dåvarande påven Johannes Paulus II välsignelse för detta (**klicka på bilden för större bild**). Om den Katolska kyrkan kan godkänna Alphakurserna, då kan man förstå att de inte förmedlar Bibelns evangelium. Jag skall citera något av det Gumbel skriver på sid. 142 i den svenska Alpha-boken *Livets frågor*:

> "När vi kommer till Kristus och blir Guds barn blir vi en del av en stor familj. Gud önskar, precis som varje normal förälder, att det skall råda enhet i familjen… Samma heliga Ande bor i alla kristna, var de än befinner sig, **oberoende av samfund**, bakgrund, hudfärg eller ras… I själva verket borde det vara en orimlighet för kyrkan att vara splittrad, eftersom vi är ’en kropp och en ande’… **Det är egentligen inte så viktigt vilket samfund vi tillhör** – om vi är katoliker, protestanter, lutheraner, metodister, baptister, pingstvänner, anglikaner eller om vi tillhör någon husförsamling. Viktigare är om vi har Guds Ande eller inte… Vi bör göra allt vi kan för att bevara Andens enhet på alla nivåer: i våra smågrupper, församlingar, både lokalt och i den världsvida

> kyrkan."

Bara man har Guds Ande så kan man vara syskon i tron – enligt Alphakurserna. Problemet med detta utlåtande är *bedömningsgrunden*. Vem bedömer om någon har Guds Ande? Hur ser man det med stor säkerhet? Jo, på frukten av den Helige Andes verkan i de troendes liv:

> Gal 5:22-23: ”Andens frukt däremot är kärlek [agape!], glädje, frid, tålamod, vänlighet, godhet, trohet, mildhet och självbehärskning.”

Det är här många i de karismatiska kretsarna går vilse när de tolkar vissa fenomen som tecken på Guds Andes närvaro. Ofta är det frågan om andliga fenomen som även förekommer i ockulta kretsar, inom New age, i hinduismen, osv. Inom Alpha menar man att den Helige Ande kan manifestera sig i en människa genom att t.ex. en arm börjar skaka eller att man känner som en elektrisk ström, alltså helt utombibliska idéer (det står om sådana här saker i Alphamaterialet). Sådant här kan alltså vara en grund för ekumenik, enligt vad vi kan utläsa av citaten ovan från Alphamaterialet MEN! Det som **skall** utgöra grunden för enhet mellan kristna är omvändelsen till Gud, där Gud får var just Gud, samt överlåtelsen till den smala vägens tro: det sanna och bibelförankrade evangeliet!

Alphakurserna förmedlar alltså att det går lika bra att vara katolik som protestant om man vill bli kristen. Ja, är man **inte** noga med sin frälsning till evigt liv, då går det så klart bra att vara lite vad som helst, men inte annars! Peter Artman kallar Alpha för *”i många avseenden en ekumenisk rörelse”* (s.123). Det är mitt i prick, Artman!

Det finns mycket mer negativt att lyfta fram när det gäller Alpha, och är du intresserad av att ta del av sådant material så har jag en omfattande och granskande text om Alphakurserna som du hittar via denna länk. Jag skrev den texten efter att bl.a. ha läst igenom Alphamaterialet. Ärligt talat förstår jag inte varför de flesta församlingar är så oförmögna att självständigt – utan hjälp av Alpha – tala om Jesus, evangeliet, Helig Ande, skapelsen, osv, för intresserade. Mitt råd är att göra som några få församlingar som jag känner till har gjort: sätt ihop ett eget material och kalla samlingarna för “Upptäckargrupp”! Det är inte minst billigare, men det kan också bli betydligt bättre än Alphakurserna – om man nu har grepp om den sanna evangeliska tron vill säga. Så gjorde man förr i tiden

innan Alpha kom och knödde sig in.

Oasrörelsen

Oasrörelsen är en stor, ekumenisk rörelse med bas inom Svenska kyrkan och med fokus på förnyelse och enhet, och med karismatiska inslag som lovsång, bön för sjuka. De anordnar stora sommarmöten och konferenser för inspiration. Oasrörelsen – som är både högkyrklig och karismatisk – är en fortsättning på det som tidigare hette *Referensgruppen för andlig förnyelse* där prästen Gustaf Stenbäck var verksam. När Stenbäck var missionär i Malaysia kom han i kontakt med den internationella karismatiska rörelsen, och i slutet på 90-talet träffade han kardinalen och tidigare påvens predikant Raniero Cantalamessa i USA. Kontakter knöts och 2008 inbjöds Cantalamessa till att medverka på Oasrörelsens sommarmöte i Borås. Påvens predikant alltså! Inför detta sommarmöte reste Hans Weichbrodt – svenskkyrklig präst och inspiratör inom Oas – ner till Rom för att träffa Cantalamessa och förbereda inför sommarmötet (s.107-108). När Cantalamessa sedan talade på Oasmötet i Borås 2008 dök även Ulf Ekman upp på podiet tillsammans med Cantalamessa (s.137). Det är inte okänt att Oas-inspiratören Hans Weichbrodt ser upp till vännen Ulf Ekman, som han också ser som en andlig fader.

Kardinal Cantalamessa har i sin bok *Come, Creator Spirit* skrivit att genom den Helige Andes utgjutande över olika ”traditioner” – det vill säga olika kyrkor – blir det synligt att vi alla tillhör samma kropp (s.107). Detta är vad jag brukar kalla för en falsk karismatik som vilseleder många till att tro att t.ex. trosförkunnelsen och den katolska religionen är lika god som evangelisk, bibelförankrad tro. Och att inbjuda personer som kardinal Cantalamessa och Ulf Ekman till konferenser, det sänder vilseledande signaler om att katolicism och trosförkunnelse (den som härrör från Kenneth Hagin) är helt okej. T.ex. har Oasrörelsens Hans Weichbrodt varit talare hos Livets Ord och Livets Ords Carl Gustaf Severin talat hos Oasrörelsen. På Oasrörelsens konferenser har de även erbjudit något som kallas för ”Stillhetens Oas”, (s.119) en plats för kontemplation som munkar och nunnor från Östanbäcks kloster ansvarat för (!), och man har även erbjudit bikt.

Oasrörelsen var huvudman för **Alphakurserna** i Sverige när de började hållas här (s.121-123). Detta är – som jag nämnt ovan – kurser som utformades av *Nicky Gumbel* i *Holy Trinity Brompton,* en församling i London där den absurda Torontoväckelsen hade fått ett starkt fotfäste – vilket man kan se spår av i Alphakursernas material.

Detta virrvarr av kontakter över samfunds- och kyrkogränser är vad jag kallar för ”den nya ekumenikens neurala nätverk”. Här finns en slags ”stugvärme” som jag skall beskriva längre fram. Men vad är det då som förenar dessa personer och sammanhang? Helt uppenbart är det **inte** det sanna, bibelförankrade evangeliet!

Vad förenar i de karismatiska nätverken?

Vad är det då som gör att dessa människor från olika kyrkor och samfund så gärna ses på alla dessa ekumeniska konferenser och kampanjer? Jag skulle säga att det inte minst är *snacket* om den Helige Ande, om vad Anden gjort, om nådegåvor och andliga upplevelser. Detta säger jag utifrån vad jag själv läst, sett och hört. Det är så som många förkunnare livnär sig, de åker runt och *snackar* helt enkelt. Det är en helt otrolig snacksalighet i de karismatiska rörelserna! Vad gör att man kan förstå att detta inte är äkta? Jo, det är uppblåstheten, kändisskapet och att man predikar och profeterar för pengar, ofta på stora scener. När Guds Ande däremot gör saker *på riktigt*, då gör han det **inte** på stora scener och estrader. Guds Ande påannonserar inte sina tecken och under. Han rör sig i det lilla formatet där skryt och uppblåsthet inte finns. Guds Ande pekar istället på Jesus Kristus och inte på människor och deras framgångar och upplevelser. Guds Ande verkar där **Ordet** förkunnas rent, enkelt och i linje med Bibelns undervisning. Alltså får vi inte alltid höra talas om när Guds Ande gjort saker, troligen mycket sällan, även om det sker. Och Gud låter inte tecken och under ske tillsammans med att villoläror predikas; Gud låter tecken och under ske för att **bekräfta sitt ORD**, alltså ett sant och bibelförankrat evangelium:

> Mark 16:20: ”Och de gick ut och predikade överallt, och Herren verkade tillsammans med dem **och bekräftade ORDET genom de tecken som åtföljde DET**.”

I dessa karismatiska kretsar som jag beskrivit ovan, blandas alla möjliga olika förkunnare, och det blir en slags kollegial ”korruption” där man aldrig kritiserar varandra – för det skulle ju innebära att man inte blev inbjuden mer och att man blir impopulär. Här kan man se personer som Birger Skoglund, Hans Weichbrodt, Ulf Ekman, Carl Gustav Severin, Anders Arborelius, Linda Bergling, Peter Halldorf, och många andra, samt en hel radda med amerikanska och brittiska gästförkunnare som är mer eller mindre ute i villoläror.

En ytterligare sak som förenar dessa karismatiker är blindheten inför avfallet i kristenheten, och den negativa utvecklingen i samhället som kommer som en

följd av avfallet. Man kör på med sina konferenser och många gånger utlovas väckelse och framgång i landet, inte sällan via ”profetior”. Elisabeth Sandlund, ledarskribent och opinionsredaktör på tidningen Dagen, har sagt att det pågår ”påkristning” i landet, vilket man kanske tror om man mest håller till på dessa konferenser. Men utvecklingen i det stora hela talar ett helt annat språk. Vi kan mer och mer likna Sverige vid Israel och Juda rike innan Assyriens och Babels kungar kom och intog landet. Den fullständiga ockupationen föregicks just av avfall från den sanna gudstron. Som en följd av avfallet kom all möjlig kriminalitet, dekadens och omoral, samt hot både utifrån och inifrån landet. De profeter som på den tiden ställde sig upp och varnade för annalkande faror förlöjligades, förföljdes och stöttes ut. Falska profeter var däremot välkomna in i stugvärmen.

Det finns ännu en sak som förenar många parter i den nya ekumeniken, och det är inställningen till vissa etiska, moraliska frågor och därmed politik. Främst handlar detta om inställningen till aborter och homosexualitet (och alla nya varianter på sex-temat). Inställningen till det judiska folket och Israel är också att område där mycket samsyn finns, men dock inte hos alla. Men här det mycket viktigt att komma ihåg detta:

Sann kristen enhet kan INTE byggas på en samsyn i etiska och politiska frågor, INTE heller på känslor och andliga upplevelser! En sann kristen enhet kan ENBART byggas utifrån var och ens omvändelse och överlåtelse till Jesus/Gud, i linje med det bibelförankrade evangeliet! Långt efter detta kan etiska frågor och inställningen till Israel komma i prioriteringsordning när det gäller enhet i tron.

Sveriges Kristna Råd

Jag måste även ta med lite information om den ekumeniska organisationen Sveriges Kristna Råd (SKR). Och det räcker egentligen med att citera från SKR:s skrift *Kan vi be tillsammans?* för att få en uppfattning om var de står:

> "I andra religioner finns andra vägvisare. Interreligiös bön skall om möjligt befrämja ett ömsesidigt vittnesbörd, så att **det genuina** (?) och unika i varje religiös tradition kan upptäckas. På så vis kan vi lära av varandra, förstå vad som är gott, rent och sant, samt därigenom **lära känna Gud bättre** (?) och älska honom mer… vi säger inte att alla icke-kristna måste omvända sig och bli kristna för att bli frälsta… Fastän det bara finns en Gud, har människor olika uppfattningar om Honom.

> Eftersom vi människor är olika, är det i princip inget fel med att man har en mångfald uppfattningar om den Helige...
> Religionerna är gudomliga institutioner för skapelsens välbefinnande och fortbestånd… Religionerna skänker glans åt skapelsen… Därför har kristna ett ansvar att samla representanter för andra religioner till bön för att tillsammans lovprisa Skaparen. Detta kommer att ha **en enande inverkan** på människorna och även **ena dem** med skapelsen."

Jag ser ett tydligt budskap från SKR, och det är detta: att Gud är alla religioners gud. Det enda som behövs för att upprätta kontakt med Gud, det är att närma sig honom och att be till honom, gärna via invärtes kontemplativ bön utan ord enligt österländsk modell. På så sätt kan folk från alla religioner förenas som Guds barn, enligt denna skrift. På sin hemsida skrev de också att enheten skall ”*tjäna världens helande*”. Bibelns budskap är **inte** att vi människor kommer att lyckas med att få till ”världens helande”, tvärtom!

Enhet i mångfalden

Inom den nya ekumeniken kan man få höra talas om ”enhet i mångfalden”, detta skriver Artman om i sin bok. Med ”mångfald” avses olika sätt att tro, tänka och tycka inom trons område, olika sätt att definiera tron, och olika sätt att uttrycka sin tro via t.ex. nådegåvor, ritual, lovsång, olika bönesätt, liturgi, ljuständning, rökelser, ikoner, kontemplation, retreater, osv. I denna mångfald ser man inom ekumeniken en möjlighet att ta del av varandras ”goda” och som så ofta är det upplevelserna och snacket om sådant som förenar.

Linda Bergling är pastor i församlingen ***Arken i Kungsängen***, en församling som är en del av Trosrörelsen. Hon var med på präst- och diakonOas på Åh stiftsgård i oktober 2022, alltså en sammankomst inom ramarna för Oasrörelsens verksamhet. Och några år innan detta skrev hon följande i Sundsvalls Tidning, något som just handlar om enhet i mångfalden:

> ” … **vår önskan är att samverka med så många som möjligt** och bidra med det som vi fått att förvalta från Gud… Mina rötter är också i kyrklig förnyelse kring biskop Gärtner och Oasrörelsens framväxt.
> **Eftersom jag blev en kristen i karismatiska väckelsen och Jesusrörelsen så har jag en grundkärlek till hela kyrkofamiljen**.
> Vi har velat vara öppna för de välsignelser, väckelsevågor och impulser som kommer från olika kristna sammanhang runt om i världen och vi

> tror att för att kunna fortsätta att vara trofasta i vår tjänst och kallelse så behöver vi varandra.
> https://www.st.nu/2017-11-17/pastor-linda-bergling-inte-var-avsikt-att-sara-manniskor-i-timra/

Det handlar alltså om att plocka russin ur alla kakor som erbjuds på det ekumeniska kakfatet. Men russinen kan vara lika förgiftade som själva kakan, men det verkar man inte bry sig om. Är det bara häftigt, så är det bra! Är det full gas och drag under galoscherna, så är det härligt och rätt! Eller så är det den kontemplativa tystnaden som tilltalar andra ekumener.

Den nya ekumeniken och dess stugvärme

Hur skall den nya ekumeniken uppfattas, hur skall den definieras, vad egentligen är det som är nytt? Den ”gamla” ekumeniken sköttes av de höga herrarna inom ramen för olika kyrkor, samfund och organisationer. Då ledde inte inbjudningarna in i ”den ekumeniska stugvärmen”, istället blev herrskapet inbjudet till ”det ekumeniska finrummet”. Denna ekumenik fick ett rejält avstamp i och med ärkebiskop Natan Söderbloms inbjudan till det ekumeniska stormötet i Stockholm 1925. Sedan hanterades det arbetet inom olika konstellationer, vilket ledde fram till att Kyrkornas Världsråd bildades år 1948.

Vad är då nytt?

Idag sker ekumeniken mer nere i undervegetationen istället för uppe i trädtopparna. Den nya ekumeniken är informell, och dess lärjungar möts nu istället på olika konferenser, retreater, samlingar, kurser, seminarier, kampanjer, manifestationer, och andra tillställningar. De som kommer är både präster, pastorer, munkar, nunnor och vanligt fotfolk. Detta är ”den nya ekumeniken” så som jag uppfattat den, och du har fått glutta in i stugvärmen via alla exempel som jag har dragit här. Denna nya ekumenik är alltså särskilt synlig i de konferenser, rörelser och nätverk som just har en ekumenisk prägel, som t.ex. Oasrörelsen, Sverigebönen, Alphakurserna, mfl. Men den nya ekumeniken är inte helt ny, den har funnits i minst 20 år. Berit Simonsson, tidigare inspiratör inom Oasrörelsen, beskrev det som att man smakar på ”andras” och bjuder ”sitt egna goda” i den ankdamm som nu fått så högt vatten att man kan simma över till andra ankor (s.121).

Att välkomnas in i stugvärmen

Den nya ekumeniken är vida spridd i vårt land idag. Om du vill bli omhuldad och omtyckt i stora delar av kristenheten, då skall du anta en ekumenisk hållning och okritiskt röra dig i många olika sammanhang. Då kommer du få många klappar på axeln och hjärtliga dunkningar i ryggen. Det är så som man kommer in i den ekumeniska stugvärmen. Men är det så som Bibeln vägleder oss att vandra som kristna? Nej, knappast. Vi måste akta oss för att bli omtyckta av alla, detta varnade Jesus oss för:

> Luk 6:26: ”Ve er när alla människor talar väl om er!”

Vill vi vara äkta Jesu tjänare, då har vi ett tydligt varnande ord från Paulus när det gäller önskan om att vara omtyckt och populär:

> Gal 1:10: ”Är det nu människor jag försöker få på min sida, eller Gud? Eller söker jag människors gillande? **Hade jag fortfarande sökt människors gillande skulle jag inte vara Kristi tjänare**.”

Hade Paulus och Petrus levt idag, då hade de absolut **inte** dykt upp som talare i alla olika ekumeniska sammanhang; de hade inte satt sin fot där! I Paulus brev till församlingen i Korint får vi ta del av de problem som dykt upp i den församlingen och som Paulus fick fajtas med i sitt brevskrivande. Det var problem orsakade av att det hade dykt upp ”poppis-apostlar”, alltså populära förkunnare som hade en förförisk och från Skrifterna avvikande förkunnelse, mycket likt hur det är i kristenheten idag. Många förkunnare söker just de mångas gillande!

Artman bekräftar våra farhågor

Det är lite lustigt att läsa Artmans bok. De många exempel på en eskalerande ekumenik som jag (och även andra) studerat och ser som stora faror och problem i kristenheten, just dessa lyfter Artman också fram MEN ser det som en positiv utveckling! Den utvecklingen går mot en allt större enhet inom ramen för ”Kyrkan” och Artman ser då Katolska kyrkan mycket som den ”moder” som alla kristna skall förenas inom framöver, och så citerar han kyrkofadern Cyprianus:

> ”Du kan inte ha Gud till din Far, om du inte längre har Kyrkan till din mor.” (s.174)

Detta är vad jag och andra varnat för under många år, och i Artmans bok ser vi alltså ett slags facit över vart den nya ekumeniken är på väg, inte av en slump, utan orsakad av en medveten strategi och ett idogt arbete. Egentligen är detta redan förutsagt i Bibeln. De som trivs i den nya ekumenikens stugvärme kommer inte att se denna utveckling som negativ, eftersom de föredrar gemenskapen, värmen, heja-på-ropen och ryggdunkningarna. Har man tagit in en villfarelse, då är det också lättare att ta emot nästa. Det gäller alltså att göra upp med all villfarelse som Gud på ena eller andra sätter pekar på i våra liv, **och kliva av!**

På näst sista sidan i sin bok citerar Artman Andra vatikankonciliet och meddelar oss att Andens verksamhet i ekumeniken mer och mer är en förutsägelse om **enhet och fred** för hela världen. Oj då! Observera att detta är allvarligt ute i diket! Bibeln visar oss att den enda fred som vi kommer att få se i hela världen framöver, det är den som Antikrist erbjuder! Men exakt då står istället världen inför Guds vredesdom:

> 1 Tess 5:2-3: ”Ni vet själva mycket väl att Herrens dag kommer som en tjuv om natten. När folk säger: **’Fred och trygghet’**, då drabbar undergången dem lika plötsligt som värkarna hos en kvinna som ska föda, och de slipper inte undan."

Hur förleds evangeliska kristna till att gå mot Rom?

Både när jag tidigare studerat ekumeniken och när jag läst om den nu, så blir det tydligt att ett säkert sätt att förleda människor till att öppna sig för den katolska

religionen är att intressera dem för s.k. ”kristen” mystik, alltså sådant som retreater, andliga övningar, kontemplation, meditation, ignatiansk spiritualitet, etc. En annan väg kan vara sådan karismatik som också är gångbar i Katolska kyrkan, då kan man kroka i varandra, eftersom ”vi talar ju i tungor i båda lägren, så då kan vi ju bli ett i tron” – tänker de. Ett citat från Peter Artmans bok *Ny endräkt* visar att det är så man tänker i de ekumeniska kretsarna:

> ”Tidigt såg jag att denna nya ekumenik […] har två olika system som är komplementära: det kontemplativa och det karismatiska livet. […] Kyrka och väckelse möts i ömsesidig respekt och välvilja […] den fornkyrkligt-mystika och den karismatisk-evangelikala.”
> Peter Artman, *Ny endräkt,* s.20

Men det här är inte förenligt med Bibelns undervisning. Skall man kunna ha gemenskap och bli ett i tron, då måste man dela samma evangelium, och tron måste vara förankrad i Bibeln och INTE i läror, riter eller upplevelser som ligger utanför Bibeln eller är i strid med Bibeln. Kom ihåg målet som Paulus skrev om, att vi skall nå fram till enheten **i tron!**

”En hjord och en herde”

En del som vurmar för den nya ekumeniken lyfter fram Jesu ord där han säger ”så ska det bli en hjord och en herde” (Joh 10:16), och att detta då skulle peka på att alla kyrkor och samfund skall bli en enda kristenhet (Katolska kyrkan och andra menar med detta att alla kommer in i lydnad under påven). Men det är inte vad det bibelordet handlar om. Som vanligt skall man läsa lite mer kring korta bibelverser:

> Joh 10:14-16: ”Jag är den gode herden. Jag känner mina får, och mina får känner mig, liksom Fadern känner mig och jag känner Fadern. Och jag ger mitt liv för fåren. Jag har också andra får som inte hör till **den här fållan** [det judiska folket]. Också dem måste jag leda, och de kommer att lyssna till min röst. Så ska det bli en hjord och en herde.”

Detta kan man tolka på ett vilseledande sätt så att det stöttar den nya breda ekumeniken, men det är ingen bra tolkning, särskilt inte i ljuset av bibelorden vi tittat på tidigare. I sitt sammanhang är det uppenbart att Jesus här talar om

judarna (”mina får... den här fållan”) och om de omvända hedningarna (”andra får”) och att **dessa** två folk skall bli ett. Men det kommer att ske först vid Jesu återkomst och **först DÅ** kommer de gå i takt, tillsammans med Jesus, i full endräkt! **Först DÅ** kommer den sanna och fullkomliga enheten, men då är det Herren själv som ligger bakom den. Tills dess skall vi envist sträva efter att hålla fast i Sanningen och inte låta oss dras med av alla villovindar som blåser i vår tid:

> Ef 4:14-15: ”Vi skall då inte längre vara barn som kastas hit och dit av vågorna och **som förs bort av varje vindkast i läran**, när människorna bedriver sitt falska spel och i sin list förleder till villfarelse. Vi skall i stället i kärlek **hålla fast vid sanningen** och i allt växa upp till honom som är huvudet, nämligen Kristus. Från honom får hela kroppen sin tillväxt.”

Mitt avslutande råd:
Hoppa av det ekumeniska tåget innan det har hunnit ta dig för långt hemifrån!

> **Heb 2:1: "Därför måste vi så mycket mer ta vara på det vi har hört, så att vi inte driver bort med strömmen."**

/Lennart

Läs vidare

- New Wine, Trosrörelsen, Toronto, Bethel Church - alla hör de ihop!

• Den stora Skökan, De sju kullarna och Dominionteologin
Om ”Den stora Skökan” – som Uppenbarelseboken beskriver med starka profetiska bilder.
Om Katolska kyrkan, NAR, Seven Mountains Mandate.
Om liknande rörelser i Sverige och deras bakgrund och kopplingar.

• Mystik – en falsk frälsningsväg!
I denna artikel vill jag ganska kortfattat visa hur långt ifrån sann, bibelförankrad kristen tro den mystika teologin ligger. Det handlar om en helt annan väg än Bibelns frälsningsväg!

• Den kollegiala korruptionen i kristenheten

• Babels torn i vår tid
I den här texten rör vi oss lite omkring Bibelns berättelse om Babels torn. Vi tittar på enhetens och avfallets betydelse för framväxten av Antikrists rike.